

המה הפחידונו!

וממה עמוקה שררה ברחוב הראשי של היטו, דממה שהיתה דומה לנשימה עצורה של עיר. רק פה ושם עמדו קבוצות קטנות של תימנים מסביב לערבי בודד שמכר את "הפציון" - ידית שבורה של את צינור גומי קטן, פרימוס שבור. תימנים אלה היו מצוידים ברשינות מיוחדים מטעם המושל הצבאי, המקנים להם את הזכות להיכנס לגיטו ולקנות "רכוש" זה.

היה זה השלב האחרון (?) של הטראגדיה אשר שמה: מגדל-גד. לפני היתה עיר-תעשייה שוקקת, מולדת תעשיית-האריג הבי-תית הידועה בכל המזרח התיכון. בתום המלחמה שרדו בה רק 2500 ערבים (בהלקם פליטים מסביבות גדרה). שרד זה גסס גסיסה ממושכת. עבודה לא ניתנה לו. מבין 300 ראשי משפחות הועסקו רק 15, אף כי רבים אנשי-המקצוע במקום - בנאים ואורגים. קואופרטיב של 5 אורגים החל להתבסס, אך נדרש מיד לעבור לגליל, באמתלה ששם האספקה קלה יותר (גיל) אוגרפיה מורה - האם צפת קרובה לתל-אביב ממגדל-גד?

לא מכבר נפוצה במקום שמועה שה-יהודים יגרשו את הערבים בצורה זו או אחרת (שמועה זו הגיעה גם אלינו, - העולם הזה" - 664 - ולמעשה כבר הוב-כחו זו הבתים ליהודים). תושבי המקום ראו בואת "רמו", והסיקו את המסקנה. הם נרשמו להעברה, תעודותיהם הונפקו-המוון נלקחו מהם. משנתחרטו - סרבו להחזיר להם את התעודות, אשר בלעדיתן אין חיים במדינה. עד כה עברו 350 איש את הגבול לרצועת עזה, ו-150 עברו לרמ-לה. לעובדים את הגבול המצרי ניתן סכום של כ-600 לירות לאיש במטבע אנגלי. בש-עת ההעברה" רץ ילד שחרחר בן 8 לאורך הכביש וצעק: "הומא חואפונא, הומא חואפונא!" (הם הפחידונו!).

מלבד ה"שמועה" עזרה להעברה גם העובדה שמנת-הקמח לנפש הורדה מיד ל-3 ק"ג לחודש, ושמשך חודשים לא חולק קמח כלל.

גלות" - נוסח 1950

במלון "המלך דוד" בירושלים (שלישם גרוש בעד תה ועוגה; השפה השולטת - אנגלית) הגדיר ראש הממשלה בשבוע שעבר את המושג "גלות" כפי שנתגבש, לדעת ממשלתנו, לאור מצב העובדות של היום. במעמד אנשי הועד היהודי האמי-ריקאי ומר י. בלושטיין, היושבי-ראש, קבע מר בן גוריון כי אין ליהודים בעולם כל צורך להיות קשורים קשר מדינותי לישראל, הואיל ואין אדם יכול להחזיק ביותר מאשר דרכון אחד, ואין אדם צריך להיות דו-לאומי. הכוונה, כמובן, ליהודי אמריקה, המתלבטים, (וליתר דיוק: יראים מאד) בזמן האחרון מפני מה שיאמרו עליהם הנוצרים: פן יצטרך היהודי האמרי-

קאי להזדהות אחת לתמיד, והדבר הוא בלתי נוח ביותר.

מר בן גוריון, היודע היטב מה מכרסם כיום בלבותיהם של יהודי אמריקה קלע מאד בהגדרה זאת.

אם כוחה של יהדות אמריקה ירד, כל הורדה בשעור בטחונם והפחתת מעמדם תהיה אבדה מוחלטת לכל היהדות ובפרט לישראל, אמר בן גוריון. ומר בלושטיין האמריקאי אמר באותו מעמד דברים ברורים: "יהודי אמריקה דוחים בכל תוקף

כים בישראל ואשר טרם החליפו דרכוניהם (ואין להם גם כוונה כזו)? אמנם הם לא הצביעו בבחירות לכנסת (מפחד שיח-תימו את הפספורטים שלהם).

הבריגדה הבינלאומית ניצחה

קבוצת הצעירים שתפסה במוצאי שבת את שתי השורות הראשונות בעת ההצגה השניה בקולנוע "אוריון" בחיפה לא עוררה כל חשד בלב המשטרה, שהיתה כנראה

י. בלושטיין במלון "המלך דוד" בגוריון אמר - לא.

אופטימית מאד ושלחה רק שני שוטרים "להצגה" של יומן אומ" המוצג ב"אוריון" והמגולל את פרשת מלחמת קוריאה. אולם משכבו האורות באולם ועל הבד עברו כוחות הצפון את קו הרוחב ה-38, התברר כי קבוצת הצעירים לא ישבה בסמוך לבד מחמת ראייה לקויה. כי מיד "פלשו" גם הם אל הבמה במטרה "לפוצץ" את "ההסתה האימפריאליסטית-אמריקאית".

שני השוטרים שישבו באולם היו חדלי אונים, והוועקה תגבורת. (לפי "קול העם" כ-100 שוטרים נוספים; לדברי המשטרה רק כ-20. משהו איננו יודע לספור). ביתניים הספיק אחד הצעירים הנלהבים לעלות על הבמה ולכלות חמתו בחד הנותן "גבון" לתעמולת "מחרחרי המלחמה". כש הגיעה תגבורת המשטרה לאולם התפתחה תגרה בין "הצפון" ל"דרום" (וכמו שם גם פה: "הצפון" - טוענים כי המשטרה החלה במכות, והדרום" - המשטרה טוענת כי שוטר הוכה במוט ברזל).

לאחר פעולת איגוף מתוכננת ומסיבת יתרון מספרי ניכר נכנעו "הצפוניים" לש" ליחי "כנופית סינגמן רי" והועברו ב"פורד" תוצרת ארה"ב לתחנת המשטרה. מעניין לציין כי כל זמן התגרה לא הודלק האור וההצגה נמשכה.

למחרת היום הובאו "הצפוניים" לבית משפט השלום בחיפה. מצב רוחם היה מרום, ואחד מהם אף מצא זמן "לשכנע" את אחד השוטרים כי - "סטלין הוא אש"א, מי שהוא, אודה, הציע לנאסרים חפיסת סיגריות, אך הם סרבו לקבלה: "יש לנו הכל בשפע", אמרו "יש מי שמספק!" (מי? המשטרה?)

כשעמדו בפני כב' השופט י. כהן התברר כי זוהי "בריגדה בינלאומית" ממש. ניסים נורדיה, נגר בן 25, יהודי, פיליפ שחאדה, בן 17, נצרי, זאב בק, בן 20, יהודי, בנימין לוסיה, פקיד נצרי, ניסים יחזקאל, בן 25, יהודי, פרוד פרה, בן 20, נצרי. 5 מבין הנאסרים הם חברי המפלגה הקומוניסטית, ואחד סתם שונא אימפריאליסטים "בלתי מפלגתי".

הצעירים הואשמו בארבע האשמות: (א) בהסגת גבול פלילית בניגוד לסעיף 286 מפקודת החוק הפלילי ע"י שנכנסו בצורה חוקית (!) לקולנוע "אוריון" אך נשארו שם באופן בלתי חוקי ככוונה לעבור עבירה בניגוד לסעיף 102 מפקודת החוק הפלילי. (ב) בהקמת רעש במקום ציבורי בניגוד לסעיף 102 מפקודת החוק הפלילי.

(הקמת רעש בלי סבה מספקת בצורה העשויה להביא לידי הפרת השלום). (ג) תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו (ד) גרימת נזק בודון בניגוד לסעיף 236 ע"י קריעת המסך ששווי 250 ל"י. (מנהל הקולנוע שואל! ומה בדבר נקודות?)

כסניגורם של הנאשמים הופיע עוה"ד חנא נקרא, חבר המפלגה הקומוניסטית, שבחר לנהל את המשפט על טהרת הלשון הערבית אם כי השפה האנגלית (בה הוא שולט יפה) עשויה היתה לשמש לשון משותפת בינו ובין השופט, שלא שמע ערבית והצורך למתורגמן.

עוה"ד חנא נקרא טען כי אין זו אלא "סערה בצלוחית של מים" - העברות פעוטות הן, ומנפחים אותן בהשראת "הת-ערבות וזה". התובע, הקצין ש. רוט, התנגד לשחרור הנאשמים בערבות, כיוון "שהם חברי המפלגה הקומוניסטית ומועדים להפר" עות נוספות. השופט לא קבל את טענת התביעה, "הבריגדה" שוחררה בערבות 200 ל"י לכל אחד. עוה"ד נקרא לא יכול כנראה לוותר על "משפט ראייה" וכשמנהל קולנוע "אוריון" מר דוד קלימקר עלה לדוכן העדים שאלו מיד: "כמה כסף קבלת בשביל הצגת היוםמן?"

העד: "על שאלה זו אענה רק לשופט". השופט: "האם קיבלת כסף?". העד: "לא קיבלתי".

עוה"ד נקרא: "ואני אמר לך שקבלת כסף מן האמריקאים כדי להציג את היוםמן!!!"

העד לא השיב. ודומה, כי איש לא ידע לעולם כמה אלפי דולרים קבל מר קלימקר, מנהל קולנוע "אוריון" שבחיפה, משכירי החול סטריט, "בסטייט דיפרטמנט" שבושינגטון בשכר ההצגה במשך שבוע ימים של יומן האומ"י.

משיצאו "הצפוניים" מן האולם, נשאל אחד מהם: "גו, לבטח תקבלו היום מברק עיבוד מקי"איל סונג (יו"ר המועצה הדמו-קראטית העממית של קוריאה הצפונית) פתח הלה עיניו תמהות: "מי זה?"

בירור המשפט נדחה ל-1 בספטמבר. וביתניים מסתפקים "מגיני השלום" בהפצת כרוזים לפני הקולנוע, הקוראים את השו-ב לדרוש מן הממשלה את הספקת הצגת הסרט הפשיסטי באוץ. והקהל נוטל את הכרוזים, מעיין בכבוד-ראש, ונגש לקופה לקנות כרטיס...

שבת שלום ומבורך

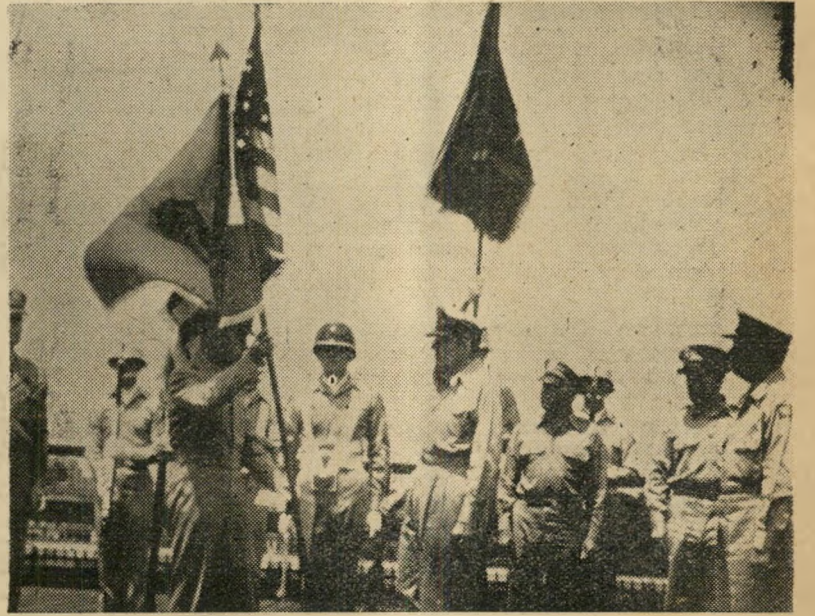
מעולם לא היתה שבת כה שמחה בירי-שלום. בתי-הכנסת היו ריקים, וברחובות הצטופפו התושבים. - רבנים, נטורי-קרתא וסתם בחוריי-שיבות הריעו לקראת 135 המכוניות שעלו ירושלימה ביום-הקור-דש. היתה זאת שירת-המוון האחרונה שה-גיעה לירושלים ללא הפרעה בכביש הישן. התאריך: 18 באפריל, 1948.

כעבור 27 חודש שוב עלו רבים ממל-ווי שיירה זו על עיר הקודש ביום השבת. שוב באו כדי להשתתף במלחמה. אולם הפעם היתה החזית שונה...

במשך השבועות האחרונים ערכו גו-רייקראט ונספחיהם אופנטיבה מתמדת. בש-לב הראשון השתלטו לחלוטין על שכונת מאה-שערים, ולא נמצא עוד אמיץ-לב שיעז לעבור שכונה זו במכונית או באופניים ביום השבת. אולם החתיים לא הסתפקו בכך. אש"א, כבולת חמה הנשפכת מהר-געש, החלו מתקדמים מערבה, לתוך שכונות האפיקורסים. מטרתם נקבעה לפי מיטב הכ-ללים של האימפריאליסטיה החדשה: לתפוס את עמדת-המפתח העיקרית שבצפון ירו-שלים.

פינת הרחובות גאולה-מאה-שערים-שטר-אוישישעיהו היא צומת-דרכים חיונית. פה חייבת לעבור התחבורה לשגור ולמרכז "תנובה". עמדה זו נמצאת במרכז שכונה חילונית בהחלט אך חולש עליה הבנין הגדול של ישיבת "חיי-עולם". אחרי תכנון הזיר תפסו יהדות-החלוק של האופנטיבה הדתית את הכיכר, חילת-המלואים שוכן בכ-יין הישיבה ועורקת-התחבורה נותק.

תכנית הפעולה היתה פשוטה. מדי שבת בוצעה בדייקנות מופתית. עמדת-התצפית שעל גזוזרת "חיי-עולם" היתה רואה מרחוק מכונית מתקרבת. מקהלה של נצרי-ישיבה, בניצוחו של רב-מצביא, היתה פו-רצת בתרועה: "שאבס! שאבס! שאבס!"

יומן מזהמת קוריאה מאקארתור ניצח בחיפה.